

TALE

29. april 2016

Samrådstale til samrådsspørgsmål AN og AM

J.nr.

CAP/MMA

(Det talte ord gælder)

Samrådsspørgsmål AL (UIBM)

Hvad er ministrenes holdning til, at personer i det muslimske miljø i TV2-dokumentaren ”Moskeerne bag sløret” opfordrer muslimske kvinder til ikke at arbejde, da de ikke må arbejde sammen med mænd? Hvilke initiativer agter ministrene på den baggrund at tage?

Samrådsspørgsmål AM (BM)

Hvad er ministrenes holdning til, at man i Odense Kommune oplever, at kvinder nægter at tage praktik i en Fakta-butik med henvisning til, at de ikke vil røre salgsvarer indeholdende svinekød? Hvilke initiativer agter ministeren at tage på den baggrund? Der henvises til <http://ekstrabladet.dk/nationen/indvandrerslap-for-aktivering-ku-ikke-roere-ved-medisterpoelse/5994183>. Mener ministrene, at de pågældende personer står til rådighed for arbejdsmarkedet og dermed har ret til kontanthjælp?

Samrådsspørgsmål AN (UIBM og BM)

Hvad agter ministrene at gøre for at sikre, at personer med ikke-vestlig oprindelse kommer i arbejde frem for at leve på offentlig forsørgelse?

Samrådsspørgsmål AO (UIBM)

Ministrene bedes redegøre for beskæftigelsesfrekvensen for personer med ikke-vestlig oprindelse med særligt vægt på kvinder, ligesom ministrene bedes redegøre for, hvor mange personer med ikke-vestlig oprindelse der er på offentlig forsørgelse, herunder kontanthjælp?

Besvarelse af spørgsmålene

Udlændinge-, integrations- og boligministeren indleder med at besvare spørgsmål AO, AL og AN (første del) i nævnte rækkefølge. Derefter fortsætter beskæftigelsesministeren med besvarelsen af spørgsmål AN (anden del) og AM.

Besvarelse af Samrådsspørgsmål AN

[Udlændinge-, integrations- og boligministeren indleder besvarelsen af samrådsspørgsmål AN og overlader herefter ordet til beskæftigelsesministeren.]

Tak for det. Og tak for spørgsmålene.

Jeg kan naturligvis tilslutte mig ordene fra udlændinge-, integrations- og boligministeren. Set fra min stol som beskæftigelsesminister står vi over for to store udfordringer:

For det første at få flere af de ikke-vestlige indvandrere og efterkommere, som allerede har været i Danmark i en årrække, i job. Alt for mange står i dag uden for arbejdsmarkedet – og det er en kæmpe økonomisk belastning for det danske samfund.

For det andet skal vi have det store antal nytilkomne flygtninge og familiesammenførte, der får opholdstilladelse og bliver her, ud på arbejdsmar-

kedet, så vi sikrer, at de bliver i stand til at forsørge sig selv.

Forudsætning at det kan betale sig at arbejde

Første forudsætning for, at flere ikke-vestlige indvandrere og efterkommere kommer i beskæftigelse, er, at der er et økonomisk incitament til at arbejde. Det gælder uanset om de netop er kommet til landet eller har været her i en årrække.

Derfor har regeringen sammen med Det Konservative Folkeparti, Liberal Alliance og Dansk Folkeparti gennemført en integrationsydelse, et kontanthjælpsloft og en 225-timers regel.

Med kontanthjælpsloftet er der sat et loft over, hvor meget man samlet set kan modtage i kontanthjælpsydelse, særlig støtte og boligstøtte, så der altid er en mærkbar økonomisk forskel på at modtage offentlig forsørgelse og at være i beskæftigelse.

Med 225 timers reglen stiller vi krav om, at personer, der vurderes at kunne opnå 225 timers ordinært og ustøttet beskæftigelse inden for et år, skal opfylde beskæftigelseskravet for at kunne bevare den fulde hjælp.

For et kontanthjælpsægtepar, som vurderes at kunne opfylde beskæftigelseskravet, indebærer 225

timers reglen, at parret vil kunne miste retten til den ene kontanthjælp.

Når vi samtidig ved, at ikke-vestlige indvandrere og efterkommere er stærkt overrepræsenteret blandt særligt ægtepar på kontanthjælp - og udgør mere end 4 ud af 5 ægtepar, så er det efter min mening vigtigt for integrationsindsatsen i det her land, at vi fremover stopper med at udbetale dobbelt kontanthjælp til ægtepar, der ikke står reelt til rådighed for arbejdsmarkedet.

Med integrationsydelsen har vi sikret, at der for indvandrere og nytilkomne flygtninge, der har fået opholdstilladelse, er et mærkbart økonomisk incitament til hurtigst muligt at komme i beskæftigelse. Det er en vigtig forudsætning for, at der nu er skabt rum for en integrationsgrunduddannelse, der skal bidrage til at flere bider sig fast på arbejdsmarkedet. Det vender jeg tilbage til.

Særlig indsats for nyankomne - trepartsaftale

Når vi ser på det store antal flygtninge og familiesammenførte i Danmark, der aktuelt kommer til landet, er det helt afgørende, at vi supplerer de økonomiske incitament med en markant styrket indsats og tager nye metoder i brug.

I dag er det desværre sådan, at det efter 3 år i Danmark kun er tre ud af ti flygtninge, der er

kommet i arbejde. Det er ganske enkelt ikke godt nok. Det er helt uholdbart.

Det er også baggrunden for, at regeringen har indgået en trepartsaftale med arbejdsmarkedets parter om integration på arbejdsmarkedet, der skal styrke det beskæftigelsesrettede fokus i integrationsindsatsen og bidrage til, at flere flygtninge og familiesammenførte kommer i job og bliver selvforsørgende.

I aftalen indgår 32 initiativer, der blandt andet vil bidrage til, at den beskæftigelsesrettede indsats starter tidligere og foregår ude på virksomhederne, hvor indsatsen virker bedst.

Flygtninge skal fremover modtage en tidlig og intensiv virksomhedsrettet indsats, og de skal mødes som jobparate med klare krav om at arbejde og forsørge sig selv.

Samtidig skaber vi med aftalen bedre rammer for virksomhederne til at ansætte flygtninge og familiesammenførte. Der indføres en ny 2-årig integrationsgrunduddannelse (IGU), som via opkvalificering skal bidrage til at hjælpe flygtninge og familiesammenførte, hvis kvalifikationer og produktivitet ikke aktuelt kan leve op til kravene på arbejdsmarkedet, ind på arbejdsmarkedet.

Samtidig indføres en bonusordning til private virksomheder, der ansætter flygtninge og familiesammenførte i ordinær ustøttet beskæftigelse i de første to år, efter de har fået opholdstilladelse i landet, eller ansætter dem i IGU.

Aktiv hjælp og målrettet refusion

Både når det gælder nyankomne og de indvandrere, der har været her i længere tid, er der behov for målrettet aktiv hjælp i kommunerne.

Og her mener jeg, at vi med den refusionsomlægning, som vi har gennemført med et meget stort flertal i Folketinget, har skabt et nyt og stærkt grundlag for, at vi rent faktisk kan forvente, at kommunerne leverer en aktiv indsats, der virker.

Kommunerne har fra 1. januar i år fået en langt større tilskyndelse til at forebyggelangvarig ledighed og til at gennemføre lige præcis den aktive indsats, der virker bedst for den enkelte ledige. Det gælder for såvel ledige danskere som for ledige indvandrere. Gør de det ikke, og har de ikke succes med at gøre det, så er det fra 1. januar virkelig dyrt for den enkelte kommune. Regningen kommer dermed for fremtiden til at lægge hos den enkelte kommunes borgere. Og jeg er overbevist om, at det vil ændre indsatsen ganske markant.

Positiv tendens på arbejdsmarkedet

Det er samtidig værd at bemærke, at vi er inde i en periode med stigende beskæftigelse. Det giver traditionelt bedre muligheder for, at flere ikke-vestlige indvandrere og efterkommere (og flygtninge) kan finde en plads på arbejdsmarkedet.

Eksempelvis kom 20.000 indvandrere fra ikke-vestlige lande i beskæftigelse fra slutningen af 2005 til slutningen af 2008.

Jeg mener, at vi skabt et godt fundament for, at integrationen på arbejdsmarkedet kan lykkes.

Vi har styrket det økonomiske incitament med integrationsydelsen, kontanthjælpsloftet og 225-timersreglen. Vi har med trepartsaftalen styrket mulighederne for en tidlig og virksomhedsrettet indsats, og vi har med refusionsomlægningen styrket kommunernes fokus på at undgå langtidsledighed.

Vi kan derfor håbe på, at de positive tendenser på arbejdsmarkedet også vil føre til, at væsentligt flere ikke-vestlige indvandrere, efterkommere og flygtninge bliver selvforsørgende.

Svar på Samrådsspørgsmål AM

Jeg kan ikke gå ind i den konkrete sag, som der refereres til i Ekstra Bladets ”Nationen”.

Men jeg vil gerne oplyse, hvad der er de grundlæggende betingelser for at kunne modtage integrationsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp.

For det første stilles der krav om, at kontanthjælpsmodtageren skal udnytte sine arbejdsmuligheder bedst muligt. Det betyder med andre ord, at kontanthjælpsmodtagere skal tage imod alle rimelige tilbud om arbejde og aktiveringstilbud.

For det andet skal kontanthjælpsmodtageren møde op til de samtaler og rådighedsvurderinger, som personen er indkaldt til.

En jobparat kontanthjælps- eller integrationsydelsesmodtager, skal derudover være aktivt jobsøgende, lægge sit cv på Jobnet, overholde de aftaler, som pågældende har indgået med jobcenteret om jobsøgning samt registrere alle jobsøgningsaktiviteter i en joblog inden for den frist, som jobcenteret har givet.

Hvis den pågældende ikke opfylder sin rådighedsforpligtelse, eller der opstår tvivl om dette, skal kommunen vurdere, om den pågældende skal have en sanktion, herunder om der er en rimelig grund til udeblivelsen/afslaget.

De rimelige grunde relaterer sig som udgangspunkt ikke til kulturelle, religiøse eller moralske forhold.

En rimelig grund relaterer sig til forhold, der gør, at den pågældende ikke kan påtage sig arbejdet. Det kan være på grund af deltagelse i uddannelse, sygdom, graviditet, ret til ferie, værnepligt mv.

Det betyder også, at hvis en person afviser et konkret jobtilbud eller aktiveringstilbud på grund af sin religion - fx med henvisning til, at personen ikke vil arbejde med bestemte fødevarer, vil dette ikke blive betragtet som en rimelig grund til at afvise tilbuddet.

Hvis der ikke er en rimelig grund til at afslå arbejdet, skal kommunen give den pågældende en *punktsanktion*, således at personens hjælp nedsættes med 3 dagssatser.

Hvis en person, som er uddannelsesparat eller jobparat, gentagne gange uden rimelig grund har undladt at stå til rådighed, og kommunen vurderer, at personen med sin adfærd udviser manglende vilje til at stå til rådighed for arbejde mv., kan kommunen træffe afgørelse om en *særlig skærpet sanktion*. Den skærpede sanktion betyder, at personen mister sin ret til hjælp i op til 3 måneder. Personen kan derefter kun få udbetalt hjælp for de

dage, hvor personen møder til de aktiviteter, som kommunen har fastsat.

Og hvis en kontanthjælpsmodtager ikke har en rimelig grund til at afvise et konkret aktiveringstilbud, *ophører* hjælpen til den pågældende, så længe kommunen stiller et åbent tilbud til rådighed. Personen har derefter mulighed for igen at stille sig til rådighed ved at deltage i det åbne tilbud.

Hvis den pågældende fx er gift med en anden kontanthjælpsmodtager, ophører begges hjælp, så længe kommunen stiller et åbent tilbud til rådighed, som den pågældende kan deltage i.

Samlet set mener jeg faktisk, at kommunerne nu har de værktøjer, der er nødvendige for at sanktionere personer, der ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet.

Vi kan imidlertid se, at der er betydelig forskel på, i hvilket omfang kommunerne sanktionerer.

Beskæftigelsesministeriet har derfor igangsat en evaluering, som bl.a. skal afklare, om der er nogen forklaringer på de store forskelle.

Vi har en forventning om, at evalueringen af sanktionsområdet vil give en større viden om de kom-

munale forskelle. Evalueringen forventes færdig medio 2016.

Når evalueringen er afsluttet, vil vi i efteråret tage stilling til, om der skal igangsættes opfølgende initiativer og om der skal strammes op på sanktionsområdet.

Vi har allerede med integrationsydelsen, kontanthjælpsloftet og 225 timers reglen taget nogle helt nødvendige tiltag, der skal få flere i beskæftigelse og væk fra offentlig forsørgelse.

Med 225 timers reglen har vi nu sikret, at der er et reelt beskæftigelseskrav i kontanthjælpssystemet, således at den enkelte selv skal gøre en aktiv indsats for at nå de 225 timers beskæftigelse, og ikke kun et formelt krav om, at kontanthjælpsmodtager skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet,.-

Beskæftigelseskravet vil også understøtte, at flere står reelt til rådighed. Og vi har med kontanthjælpsloftet og den lavere integrationsydelse samtidig sikret, at der er en mærkbar økonomisk gevinst ved at bytte kontanthjælpen ud med ordinær beskæftigelse.

Tak for ordet.